

Тайванският въпрос Четири неверни тези, изтъквани от САЩ

Камен ТАСКОВ

На 12.08.2022 г. в посолството на Китайската народна република в Република България се проведе Кръгла маса, посветена на ескалиращото напрежение в района на китайски Тайван. В отговор на неверните тези, изразени от Съединените американски щати във връзка с посещението на тази китайска територия от председателката на щатската Камара на представителите г-жа Нанси Пелоси, говорителят на посолството на Китайската народна република в Република България направи следните уточнения:

Невярна теза 1: Посещението на г-жа Пелоси е изцяло нейно лично решение.

Като съставна част от системата за държано управление на САЩ, Конгресът би трябвало да се придържа към политиката на изпълнителната власт за „един Китай“ и да не осъществява под каквато и да е форма официални контакти с Тайванския регион на Китай. Китайската народна република винаги се е обявявала против посещения на членове на Конгреса на САЩ там и американската администрация носи отговорността това да не се случва. Г-жа Пе-

лоси е настоящата председателка на Конгреса на САЩ и нейната визита в Тайван под каквато и да е форма и причина е сериозна политическа провокация, целяща засилване на официалните контакти между Съединените щати и Тайван. Китайската страна и китайският народ при никакви обстоятелства няма да приемат, нито ще се съгласят с подобни действия.

Невярна теза 2: Политиката на Съединените американски щати към Тайван не се е променила.

Принципът за „един Китай“ е консенсус на международната общност и е основен в междудържавните отношения. През 1978 г. Съединените щати поеа следния ясен анагажимент в комуникетото за установяване на дипломатически отношения: „Съединените американски щати признават правителството на Китайската народна република за единственото законно правителство на Китай. В този контекст американският народ ще поддържа културни, търговски и други неофициални отношения с народа на Тайван.“ През последните години обаче САЩ заявяват на думи, че следват политиката за „един Китай“, но в действията си непрекъснато отстъпват от нея и се стремят да я обезсмислят. Съединените щати не само приеха едностранно Закон за отношенията с Тайван и така наречените «шест гаранции» по отношение на Тайван, които Китайската народна република никога не е признавала и на които се е противопоставяла последователно, но се отклоняват от ангажиментите си да не поддържат официални връзки с Тайван и непрекъснато повишават нивото на контактите си с властите на острова, продължават да увеличават продажбата на въоръжение на Тайван, отправяйки съзнателно провокации към «червените линии» на Китай. Страната ни обаче е напълно наясно със същността на тези провокации.

Историческите реалности по тайванския въпрос са пределно ясни, както е ясен и фактът, че двете страни на Тайванския проток принадлежат на един Китай. Пекин няма да допусне да бъдат пресечени «червените линии». Той ще се противопостави твърдо на тайванските сепаратисти и на намесата на външни сили и няма да им остави никакво поле за действие.

> на стр. 4

Когато историята диктува: време е за Единен народен фронт!

Валентин ВАЦЕВ

Прието е да се смята, че с много малки изключения, политиката и поезията нямат допирни точки. Главният редактор на „Нова зора“ Минчо Минчев, обаче видимо влиза в числото на тези изключения – той е способен да черпи поетическо вдъхновение от политиката и политически идеи от поезията. Това е обяснението защо в неговата публицистика толкова често се среща поетизиран образ на идеята, която може да се изрази просто като „Всички българи обединени срещу злото“. Тази идея се среща и в поетизираните му образи на съпротивяваща се България и в политическите му решения като отговор на въпроса „Какво да се прави“. И ако на поетическо равнище сроковете и условията за осъществяване на тази идея могат да останат неопределени, то политиката, която винаги е свързана с деня и часа, винаги е поставяла въпроса „Кога най-сетне“!

Политизираната поезия – или поетическата политика на г-н Минчев винаги е давала отговор на въпроса „Защо да се прави това“, и този отговор беше винаги убедителен, но не отговаряше на въпроса „Кога да стане това“. Настойчивостта на автора това да стане веднага, незабавно се разбиваше в инертността на българската политическа система.

Едва последните дни са на път да дадат отговор защо политическата поезия на г-н Минчев остава без последствия – неговата идея за Обединен фронт /Единен фронт, Ляв фронт, Отечествен фронт и т.н./ за своята реализация има нужда от строго специфични обществено-исторически условия, а именно – война. Истинска война, с истински оръжия на истинско бойно поле, а не абстрактно поетически привидяна борба на Доброто със Злото. И като оставим настрана т.нар. Фронт за национално спасение, който се мярва в българската политика и остана, разбира се без последствия, трябва да ни стане ясно, че много дълбоката и мощна идея на г-н Минчев за Единен фронт до настоящия момент нямаше практически шансове за реализация, тъй като не се бяха оформили все още условията за истинска война. Да, така е, защото идеята за Единен фронт е типично военновременна идея.

Просто казано, за да бъде актуална идеята за Единен фронт, там където тя се предлага, трябва да бушува война.

Наскоро научихме, че управляващата руска партия Единная Русия ще участва в предстоящите избори заедно с други партии, съюзът с които отсега се назовава Фронт. Да, но нима Русия днес не води именно война, макар и наречена специална военна операция?

Българският Отечествен фронт, когото запомнихме в последното десетилетие на социализма като една голяма, безсмислена и тромава обществена организация, тогава, в предишния период, когато в България се поставяха основите на социализма, изигра своята историческа роля, именно като военновременен съюз, като общ съюз на всички българи-антифашисти. Оф на България при своето създаване беше изключително необходим съюз на отговорните български политически сили във военновременна обстановка.

Примерите за това, че единните съюзи са военновременна мярка могат да се множат. Но смисълът е ясен – Единните съюзи могат да бъдат необходими и плодотворни не само когато се водят парламентарни и медийни битки, а когато е дошла Тя, истинската Война.

Днес България е в навечерието на една истинска война. Броени месеци ни делят от момента, когато българските управници, криейки се зад реалния или измислен авторитет на НАТО предстои да обявят истинска война на Русия. Да, тук има някаква историческа прокоба – и в двете минали световни войни България воюваше срещу Русия, така ще бъде и в Третата световна война, от която ни делят само месеци. Ще се повтори без съмнение и националната катастрофа, която следваше неминуемо след военните ангажименти на България срещу Русия. Днес вече няма съмнение, че България наистина има нужда от Единен фронт срещу националната катастрофа, която очаква България на следващия завой на историята.

Този път поетическата интуиция и политическият разум на г-н Минчев си съответстват напълно – България е в навечерието на война, която за нас няма да бъде победоносна, текат последните месеци на мирен живот. Тези месеци трябва да бъдат и време за съдбоносни решения.

Протестно писмо

Бивш служител към на АЕЦ „Козлодуй“. Пиша от името на моите колеги и от името на всички, които не са съгласни с уволнението на изпълнителния директор на атомната централа Наско Михов и неговия заместник Александър Николов. Двамата са били сменени след заседание на борда на директорите. Освобождаването им от заеманите постове, се случва след смяна на правителството на Кирил Петков. Мисля, че това не е случайно.

Познавам Наско Михов и Александър Николов. Те са професионалисти, инженери с голям опит, знаещи, можещи и отговорни хора, такива, каквито са нужни на енергетиката, за да остане тя печеливш икономически отрасъл.

Мисля, че отговорните правителствени органи ще проявят разум и далновидност и ще върнат отново на съответните длъжности уволнените Наско Михов и Александър Николов.

Георги ПЕТРОВ
и в. "Слово плюс"
26.08.2022 г.

* * *

Румен Овчаров: Шефовете на АЕЦ-а сменени по донос

Човекът на Кирил Добрев в енергетиката Еленко Божков наклеветил в анонимен доклад ръководството на "Козлодуй", твърди енергийният експерт от БСП

Как е било уволнено ръководството на АЕЦ "Козлодуй" разкри на пленума на БСП енергийният експерт Румен Овчаров.

Овчаров разполага с доклада, с вносител Еленко Божков - човека на Кирил Добрев в енергетиката, който е подписан от "група ръководители и специалисти от АЕЦ "Козлодуй" и дружества, които изпълняват нейното обслужване". Подписи обаче няма.

Според Овчаров отстраненото ръководство на централата е правило печалба по 10 милиона на ден и няма абсолютно никакви доказателства за нарушения в доноса на Еленко Божков.

Обратно срещу новоназначеното ръководство на централата има сериозни възражения.

Скандалната смяна на Наско Михайлов и Александър Николов обаче повдига сериозни въпроси и съмнения, които витаят около назначаването на новото ръководство на АЕЦ "Козлодуй". Тези съмнения се засилиха след откритието, че срещу предложения за директор на АЕЦ Георги Кирков има висящо наказателно дело за причинена катастрофа в нетрезво състояние с последвала смърт.

Нашата страница за Корея

В новият квартал в Пхенянь вече кипи живот

Строителство на нов квартал с 10 хиляди жилища за хората

Неизменна политика в КНДР да се осигуряват жилища на всички граждани на страната абсолютно безплатно

На Осмия конгрес на Корейската трудова партия, през януари миналата година, беше взето решение за изграждането на 50 хиляди нови жилища в Пхенянь за пет години, като по този начин ще бъде напълно решен жилищният проблем в града.

Като първа стъпка, през март същата година, започна строителството на първия нов квартал с 10 хиляди жилища в района Сонгва.

Една година по-късно, през март 2022, строежът беше инспектиран от другаря Ким Чен Ун, който заяви, че съвсем скоро новодомиците ще могат да се настаняват в новите си жилища. И през следващия месец, април 2022, се проведе церемонията по откриването на новия квартал, в който се издигаха 160 сгради с обща жилищна площ от над 1 милион квадратни метра. В тях се настаняха обикновени трудови хора, които получиха съвременни и напълно обзаведени жилища без никакво заплащане, включително без да плащат наем.

„Това е второто жилище което получавам“ – споделя Чан Чол, работник на 39 години. „Нашето семейство, аз, съпругата ми и моят син, празнувахме първия му рожден ден в новото жилище“ – казва Ли Гил, работник на 32 години. „Аз съм обикновен работник, но получих това прекрасно жилище и трябва да се отплатя на обществото с работата си“ – казва Чон Хен на 32 години. „Много удобно, е че магазините и детските площадки са съвсем наблизо“ – се радва Чо Чол, работник на 40 години.

В момента успешно напредва строителството на нов квартал с 10 хиляди жилища в Пхенянь, който ще бъде завършен в началото на 2023 г.

Продължава без прекъсване строителството на нови жилища и в селата.

На 12 август се проведе церемонията по настаняване на новодомици в 600 нови жилища в села на община Хванчжу, а на 25 август в 200 нови жилища в село в община Чонгдан.

Освен новите жилища в селата се строят и нови клиники, аптеки, детски градини и домове на културата.

Настаняване в новите жилища в селата през август тази година

Най-големите протести в Южна Корея

САЩ се готвят за най-големите военни маневри до границата на КНДР, които ще се проведат в края на август 2022. В тях ще участват голям брой самолети, бойни кораби и друга техника както и десетки хиляди военнорслужещи на САЩ и техните корейски сателити. В отговор през август 2022 в Сеул се проведе най-

масовите, от десетилетия, протести против присъствието на американски войски в Южна Корея. Протестиращите скандираха „Нашата страна не е военна база на САЩ“, „Не на военните маневри, не на САЩ“. „Свободната“ преса в САЩ „пропусна“ да отрази тези изключително масови антивоенни протести. „Всеки непроверен слух и всяка фалшива новина за Ким Чен Ун и КНДР веднага се появява в медиите на САЩ, които са с ненаситен апетит за всичко което представя Ким в лоша светлина, но когато десетки хиляди южнокорейци протестират по улиците на Сеул, срещу военните бази на САЩ никой не ги забелязва“ – написа американският политически коментатор Тим Шорок (<https://responsiblestatecraft.org/2022/08/23/us-media-ignored-major-anti-us-military-protest-in-south-korea/>)

В Южна Корея постоянно са разположени 29 хиляди американски военни и там се намира най-голямата военна база на САЩ извън Северна Америка. Остава да се добави, че САЩ и КНДР продължават да са в състояние на война, от гледна точка на международното право, и на Корейския полуостров има само примирие.

Модерен разсадник

През 2016 в област северен Хванхе беше изграден и пуснат в експлоатация нов модерен разсадник с площ 200 хектара. Производството на фиданки в него е поставено на съвременна научна основа.

В парниците се следи и контролира температура, влага, осветеност, концентрация на въглероден двуокис. Отоплението, вентилацията, напояването и подхранване на растенията с хранителен разтвор се контролират автоматично. В разсадника работи персонал с висока квалификация в областта на горското стопанство. Всяка година този разсадник осигурява 20 милиона фиданки от ценни дървесни видове за кампанията за залесяване и възстановяване на горите, която е в пълен размах в КНДР.

Горещо лято в КНДР

Модерният аквапарк Мунсу в столицата Пхенянь, който беше открит през 2013 година, е любимо място за отдих на жителите на града през цялата година. Той се намира до брега на река Тедон и е винаги пълен с посетители.

Плажове в района на Мажон и Сондовон, на източното крайбрежие на КНДР, са препълнени с почиващи трудещи се и ученици.

Страницата подготви Людмил КОСТАДИНОВ

Уважаеми съграждани,

Приемете моите поздравии по повод 6 септември – Съединението на Княжество България и Източна Румелия. На този ден отбелязваме едно от най-важните събития в историята на страната ни - белег за силата ни като народ, способен да се обедини и защити своите интереси. Преди 137 години нашите предци се изправят срещу волята на Великите сили с ясната позиция, че сами ще определят съдбата си. Разпокъсаната ни от Берлинския договор територия е обединена, но по-важно е, че се обединяват народ и управляващи – акт на напредваща държавност. Сигурен съм, че и днес имаме достатъчно каузи, зад които да застанем единни и колкото по-често успяваме, толкова по-способни ще бъдем да укрепим България.

Честит празник!

Златко ЖИВКОВ
кмет на Община Монтана

Скъпи съграждани,

Приемете моите поздравии по повод 6 септември – Съединението на Княжество България и Източна Румелия. Преди 137 години в Монтана е проведен митинг в защита на обединителната кауза и започва събиране на средства за националното дело.

Активното включване на хората в общата патриотична вълна доказва, че това, което свързва един народ, никой и нищо не може да разедини. Нека и днес бъдем заедно и обединени в начинанията си за нашето по-добро бъдеще!

Честит празник!

инж. Иво ИВАНОВ
председател на Общински съвет - Монтана

Сърдечно приветствам жителите на община Мездра с националния празник 6 септември – Деня на Съединението!

Нека се преклоним пред паметта на героите от Съединението, чийто идеал извиси идеите за нова и модерна България! Нека със своите морални и национални качества да защитим своето достойно място в голямото европейско семейство! Нека с повече енергия, мъдрост, толерантност и обич направим нашия свят по-уютен и приятен за нас и нашите деца!

Иван АСПАРУХОВ
кмет на Община Мездра

На 6 септември отбелязваме една от най-важните дати в историята на страната ни. Днес България празнува 137 години от обявяването на Съединението на Княжество България с Източна Румелия.

Искам да поздравя всички жители на Вълчедръм и региона с официалния празник, с пожеланието да не забравят усилията на своите предци да воюват за свободна и силна България! Бъдете здрави и успешни, вярвайте в доброто бъдеще на региона и живеете като достойни българи!

Честит празник!

Иван БАРЗИН
кмет на Община Вълчедръм

Диверсификация

Трябва да се борим за нов социализъм

Стоян СТОЯНОВ

Диверсификация! Колко важно звучи. Ние диверсифицираме България. А какво е това, превръщането ни в стока, превръщане на всяко явление и дейност в стока.

И наистина е важно, но не по форма, а по съдържание. Диверсифицираме всички сфери на нашия живот. От ежедневието, взаимоотношенията и интересите ни до образованието, науката, здравеопазването и индустрията.

Започнахме от своите взаимоотношения. То не беше редно да сме всички другари, трябваше да сме господа и дами, приятели и врагове, умни и глупави, красиви и грозни, цивилизовани и не, с една дума диверсифицирани.

Още от самото начало с изключителна важност се заехме да диверсифицираме индустрията и стопанствата.

Стопанствата, разбира се, разпокъсани между десетки и стотици хиляди хора, биха били страшно ефективни. Диверсифицирани по този начин, че всеки да може да избере сам как да си обработва земята, да не му се налагат никакви експерти и да използва каквато иска техника и механизация – обикновено лявата или дясната ръка, а понякога и двете.

Относно индустрията трябваше просто да се диверсифицират енергетиката и предприятията. Когато говорим за многобройните държавни предприятия, чиито собственик беше народът, наследени от онзи „трън“ социализма - който явно с острието си винаги ще убива на царствените кресла на нашите главни герои диверсификатори. Колкото и да са луксозни все ще им носи по някоя болезнена гримаса. Трябва да отбележим, че едно такова притежание от само един собственик, било то самия народ, е доста ограничено и щеше да е нечувано и дори престъпно да не бъде диверсифицирано. Но да се раздаде така на „простия“ българския народ щеше да е още по-престъпно, затова проведохме много точна, премерена и балансирана приватизация, тоест диверсификация, в смисъла на благородни подаръци, при която правилните хора, тоест тези с изкусна интуиция, с управленческа дарба, с предприемаческа интелигентност и най-вече ум да ти види око, олюпиха от закрънялата плът на Народна Република България пашкулите, които трябваше да съживят.

Тези личности, разбира се, имаха освен възвишени качества и външни белези, които показваха, че наистина са достойни. Само за пълнота ще изброя някои от тях, като видимо удебелената връзка между туловището и главата, макар че понякога липсваше каквато и да е; острия и пиперлив изказ с елементи на чувствителност, показваща загриженост към всички

хора, които могат да имат някакви претенции за собственост към нещо застанало пред искрените им малки, свински очици. След получаването на тези закъсали от явното лошо стопанисване владения, веднага се обграждаха от обожатели, които не го изпускаха и за миг, за да ги пазят от завистниците.

И така, като начало, в името на нашата независимост, се захем да се отървем от атомните си електроцентрали – те ни правеха зависими от голямата стръвница от изтока. С какво щяхме да я заменим? Е замяна, по-лесно беше да спретнем една кампания за зелената енергия, която и до днес се лее в изобилие из безгрижните ни главици. Една щипка страх от авариите донесе и нужното разделение в обществото. Не е кой знае колко трудно да настройваш хората и да отклоняваш вниманието им. Но нашата диверсификация е уникална и неповторима – имаме си един чисто нов разглобен АЕЦ последно поколение, който си стои като разопакован пъзел на площадката. Минало свършено. Свършено и изплакано.

Напоследък особено явно се натрапва тази дума. Диверсификация на газта. Колко истерично и с ясно доловима превземка употребявана от нашите нагли представители във властта - ние сме горди, че ви освободихме (и в този момент дълбок катарзис обладава нашите герои) от робството на вмирисаната пещерна мечка. Кого са освободили и от какво? Не, те са извършили поредното предателство. Диверсификацията е акт на увеличаване на възможностите, а не замяната на едни с други. Скоро ще се стовари върху тях поговорката - смях през сълзи най-горчи. Но дотогава ще се подсмивват ехидно отпийвайки от народните сълзи.

Но какво можехме да направим за нашата обичана България. Винаги можем да диверсифицираме нещо друго. Все пак сме усърдни ученици и ставаме все по-добри. Жалко, че студентските книжки на нашите управници се пазят в университетската канцелария, заграбила незаконно защитената територия на Южен парк в столицата ни. Можеше поне да разберем кой се справя по-добре - отличниците или провалилите се.

Образованието! Та този държавен монопол бе изключително вреден, нали? Как така нашите красиви дечица ще ходят на училище с онези дрипавите, с онези пройдохи. Не, не, една хубава диверсификация тук позволи на образованието да се съвземе от този колапс. Така вече можем да обучим правилните деца, в правилната линия и най-после те да управляват милата ни родина, правилно! Да нашите деца, демократичните деца, децата на новото време.

И още - здравеопазването, културата, моралът - всичко това се диверсифицира по образец, подготвен, одобрен, подпечатан и изпробван в държави от третия свят, като нашата. Те ни диверсифицираха толкова дълбоко и на дребно, че България за 30 години се превърна в една от най-бързо изчезващите страни в света. Населението ни изчезва. Съзнанието ни изчезва. Желанието ни изчезва.

Но знаете ли, в дълбоката бездна, при пропадането си, виждаме всеки слой, всеки етап от развитието на обществото назад във времето. И тогава можем да датираме тези слоеве, да се произнесем за произхода им. Общото между тях е, че са продукт на борбата между две много различни групи от хора - потисници и потиснати (в днешно време това са собствениците на средствата за производство и техните работници). Разбирането на това ще ни подсказва, че от нас зависи какъв ще бъде отпечатъкът, който в момента се изгражда на повърхността на бездната. А ние можем да му влияем. Ние можем да прекъснем тази порочност, а именно борбата между неравнопоставените групи да бъде движещата сила на обществото.

И тогава има ли по-зряла нравствена стъпка от диверсификация на управлението на страната ни, в притежаване на средствата за производство, в притежаване на природния и интелектуалния и потенциал. Несъмнено трябва да качим народа отново там, където му е мястото. Ние трябва да се отървем и от тази презумпция за диверсификация и да дадем възможност колективната сила да определя обществения живот. Трябва да се борим за нов социализъм!

УВАЖАЕМИ ЖИТЕЛИ НА ОБЩИНА ВЪРШЕЦ,

Приемете моите поздравления по случай 6 септември – Деня на Съединението на Княжество България с Източна Румелия!

6 септември е историческа дата, символизираща нашите ценности, националната ни принадлежност и българско самосъзнание - празник, който вълнува, обединява и ни кара да се гордеем, че сме българи.

Днес се навършват 137 години от едно от най-значимите събития в нашата история – обединението на Южна и Северна България, което превръща в реалност народните възжеления за териториална и държавна цялост на Отечеството ни, нарушена от Берлинския договор от 1878 г.

С акта на Съединението радетелите на българското проправят пътя на страната ни към национална независимост и равнопоставеност в Европа.

Нека бъдем горди с миналото си и отговорни за бъдещето на България!

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК!

инж. ИВАН ЛАЗАРОВ
кмет на община Вършец

Уважаеми граждани от община Оряхово,

Датата 6 септември вече 137 години изпълва сърцата ни с гордост, че сме българи. Защото Съединението е едно напълно самостоятелно българско дело, в което се оглеждат не само патриотизмът и жертвоготовността на дейците от онова време, но и железен прагматизъм и дипломатически умения, на които рядко сме бивали свидетели в нашата история.

Нека да се поклоним пред героите от 1885 г., пред националната памет на българския народ! Честит празник!

Росен ДОБРЕВ
кмет на Община Оряхово

Уважаеми жители и гости на Община Георги Дамяново,

В героичната летопис на българската история 6 септември 1885 г. – Съединението на Княжество България с Източна Румелия, е сред най-запомнящите се събития.

Това е датата, която обединява стремежите и възжеленията на нашия народ. Всяка година ние, гордите потомци, се прекланяме с възторг пред подвига и искрения патриотизъм на нашите предци.

Нека с делата си покажем своята съпричастност към мечтите и идеалите на родолюбивите българи! Само единна България е силна!

Честит празник!

Нина ПЕТКОВА
кмет на община Георги Дамяново

Уважаеми жители и гости на Община Хайредин,

Имам честта да ви поздравя с големия български празник – Деня на Съединението на Северна и Южна България!

Тази дата бележи една от най-светлите страници от българската история, когато поривът за национално единение къса оковите, поставени от Берлинския конгрес. Съединението е онзи паметен миг, който ни дава упование в силата ни като народ и е в основите на българското национално самочувствие! Нека сме горди с делото на нашите предци и бъдем техни достойни последователи!

Тодор ТОДОРОВ
кмет на Община Хайредин

В този светъл ден за България – 6 септември – Деня на Съединението,

да се поклоним пред паметта на предците ни, които с цената на живота си обединиха разпокъсана България. Нека не угасва в нас българският дух и нека бъде несломима вярата ни в постигането на нашата цел – едно по-добро бъдеще за децата ни!

Честит празник на всички жители на община Медковец!

инж. Венцислав ЕВГЕНИЕВ
кмет на Община Медковец

6 септември – Ден на Съединението!

Една велика дата ни зове да се трудим още по-упорито за по-добър живот, за още по-силна и богата страна.

Нека патриотичните чувства, които поражда този празник, да стават все по-горещи и ние като истински българи да работим сплотени и единни, за да бъде нашият живот щастлив и богат!

Честит празник на нашите служители и клиенти! Пожелавам ви здраве, много радост в семействата и жажда за нови успехи и творчески дела!

Инж. Стилиян КАМЕНОВ
управител на Общински пазар - Монтана

Честита 90-годишнина на Благо ПРАНГОВ

Пожелаваме на нашия неизменен дългогодишен сътрудник и приятел докрай да твори с поуката за поколенията да живеят смислено и достойно.

Неговата блага дума още дълго ще ни покорява като "лъч, от слънцето откъртен"!

Творчеството му със своята злободневност и

неоспоримо словесно изящество ще продължава да бележи завоевания в българската литература!

Да ни е жив и здрав!

Екипът на в. "Слово плюс"

Поздравителен адрес към Благо Иванов Прангов

Уважаеми поете, писателю, журналисте и учителю Благо Прангов, честит 90-ти рожден ден! Бъди разкрилен като птица по време на полет, рейнал се високо над Рила и Пирин, за да чувстваш и най-лекия полъх на времето, в което живеем, за да намериш най-точните думи, изразяващи плача на страдащите, възторга на влюбените, за да вдъхнеш надежда, че злото не може да бъде вечно. Човекът е роден за щастие, както птицата за полет. Честит да бъде рожденият ти ден и за твоите близки – съпруга Росица, дъщеря Людмила, син Иван и внуците Десислава, Катерина и Благо.

Твоите безбройни ценители на поетичните ти творби очакват с нетърпение новите ти есета, импресии, поеми, сонети, разкази и романи. Какво ли няма в литературното творчество на рожденика Благо Прангов?! Читателят ще намери стихотворения за България, за любовта, омразата, изневярата, родовата памет, труда и мързела, красотата в природата, пътешествията, проблемите в обществото на хората, преклонението пред борците за свобода и правда и т.н.

Членовете на „Клуб на чаша поетично кафе“ пожелаваме на рожденика Благо Прангов здраве и още години живот, за да заслужи званието „Достоен наследник на 111-годишния си пращядо Яне“. Честит рожден ден! За многая лета!

Честит да бъде този ден,

във който Благо е роден!

За членовете на „Клуб на чаша поетично кафе“ – Стоян Дърпатов

Честит празник, скъпи съграждани!

Денят 6 септември е паметен в нашата история. Той ни задължава да сме единни, здраво сплотени, защото съединението прави силата! А бъдещето на страната изисква от нас повече от всякога да сме обединени!

Приемете нашите поздравии по случай 137 години от обединението на Княжество България и Източна Румелия!

Георги ГАВРИЛОВ
кмет на Община Лом

Да се поздравим по повод Националния празник 6 септември чрез вдъхновяващите думи на Петко Р. Славейков: „Да се покажем като народ, вечно съединени!“

Пожелавам ви здраве, много радост в семействата и жажда за нови успехи и творчески дела!

Венета ИВАНОВА
председател на сдружение „Будители народни“
Монтана

Тайванският въпрос Четири неверни тези, изтъквани от САЩ

> от стр. 1

Невярна теза 3: Съществува прецедент, свързан с посещението на председателя на Камарата на представителите на Съединените америскански щати в Тайван.

Грешките, допуснати от Съединените щати в миналото, не могат да бъдат оправдание за новите им грешки в настоящето.

През последните години, вследствие на влиянието на външни сили, в ситуацията около Тайван настъпиха негативни промени, апривържениците на независимостта на острова продължиха да вървят в погрешна посока. Ако тайванските сепаратисти не бъдат спрени навреме, ситуацията най-вероятно ще излезе извън контрол. Китайската народна република нееднократно и недвусмислено е заявявала на американската страна, че е категорично против посещение в Тайван на председателката на Камарата на представителите на Съединените американски щати. Официалните лица в Съединените щати би трябвало да могат да разберат ясно важността, дълкатността, и опасностите, свързани с този въпрос. Пекин настоява твърдо американската страна да се придържа с практически действия към принципа за „един Китай“ и към ангажиментите в трите съвместни комуникета, да реализира поетите от лидерите на Съединените американски щати ангажименти да не се стремят към нова Студена война с Китайската народна република, да не се опитват да променят китайската политическа система, да не формират антикитайски съюзи и да не подкрепят опитите за независимост на Тайван, както и да не влизат в конфликти или в конфронтация с Китай, следвайки нереалистичен и опасен път.

Невярна теза 4: Съединените американски щати са против едностранна промяна в статуквото и действия, подпомагачи мира в района на Тайванския проток.

Коментарите на американската страна по тайванския въпрос представят картина, свършено различна от реалната. Те за пореден път показват хегемонистичния манталитет и гангстерската логика на някои кръгове в САЩ, които могат да се резюмират по следния начин: ние можем да ви провокираме, когато пожелаем, но вие не можете да възразявате или да се защитавате. Подобна логика е неприемлива за всяка една суверенна държава. Позицията на китайското правителство и на китайския народ по тайванския въпрос е последователна. Решителната защита на националния суверенитет и на териториалната цялост е непоколебима воля на милиардния китайски народ, а осъществяването на пълното обединение на родината – негово общо желание и свещен дълг. Народната воля не може да бъде игнорирана, а общата тенденция е необратима. Нито една страна, сила или личност не трябва да подценяват твърдата решимост, воля и способност на китайското правителство и народ да защитят държавния суверенитет и териториалната цялост, да постигнат национално единство и възраждане. Китай ще предприеме безусловно всички необходими мерки за категорична защита на държавния си суверенитет и териториална цялост в отговор на визитата на г-жа Нанси Пелоси в Тайван, а отговорността за произтичащите от нея последици ще трябва да бъде поета от Съединените щати и от тайванските сепаратисти.

По време на Кръглата маса и преди започването на дискусииите Говорителя на посолството на Китайската народна република в Република България направи следното официално заявление:

„На 2-ри август председателката на Камарата на представителите на Конгреса на Съединените американски щати г-жа Нанси Пелоси реши да посети китайски Тайван, игнорирайки сериозните предупреждения и възражения на Пекин. Тъй като г-жа Пелоси е третият най-високопоставен по ранг представител в управлението на Съединените щати, нейната визита в Тайван е изключително чувствителен въпрос. През последните няколко дни Китай нееднократно разясняваше сериозните последици от подобно посещение, но г-жа Пелоси, независимо от острите протести и сериозните разговори, осъществи провокация и създаде криза, нарушавайки грубо принципа за „един Китай“ и ангажиментите в трите съвместни комуникета между Пекин и Вашингтон, които са основата на двустранните от-

ношения. Тези нейни действия ще окажат дълбоко влияние върху политическия фундамент на китайско-американските отношения, тъй като нарушават сериозно суверенитета и териториалната цялост на Китайската народна република, нанасят ущърб на мира и стабилността в района на Тайванския проток и изпращат погрешен сигнал към тайванските сепаратистки сили. Китай се обявява решително срещу подобно поведение, осъжда го остро и е изразил официално своята позиция пред Съединените американски щати. Разчитайки на външна подкрепа, властите от Демократичната прогресивна партия настояха г-жа Пелоси да посети Тайван, поемайки по изключително опасен път. Техните действия неизбежно ще имат сериозни последици. Както правителството на Китайската народна република, така и китайският народ винаги са предприемали и ще продължат да предприемат и в бъдеще решителни и енергични мерки за защита на своя суверенитет, на своята национална сигурност, на своите национални интереси и на своето свободно развитие.

В света има само един Китай и Тайван е неотменима част от неговата територия. Правителството на китайската народна република е единственото законно, представляващо цял Китай, както е посочено в Резолюция N 2758 на Общото събрание на Организацията на обединените нации от 1971 година. От обявяването си през 1949 г. до момента Китайската народна република е установила дипломатически отношения със 181 държави, включително с България, като това става върху основата на принципа за „един Китай“. До момента България винаги се е придържала към този принцип – нещо, което ние оценяваме високо. Надяваме се международната общност, в това число и България, да застане твърдо на страната на Китай и да отправи справедлив глас за съхраняване на мира и уважение към суверенитета, да се обяви против безсмисленото нарушаване на международното право и основните норми на международните отношения, срещу посегателствата върху суверенитета и териториалната цялост на други държави. Надяваме се да работим заедно за защита на справедливостта в света, за поддържането на регионалния и на международния мир и за световната стабилизация.“

Дискусията около Кръглата маса продължи с множество конструктивни въпроси, на които отговори Извънредният и пълномощен посланик на Китайската народна република в Република България г-н Дун Сяодзун.

Високо ценим достойния отговор

Изказване на професор доктор на икономическите науки Стойчо Симов на Кръглата маса, организирана в посолството на Китайската народна република в Република България по повод посещението на Нанси Пелоси, Председателка на Камарата на представителите на Конгреса на Съединените американски щати в Тайван

Ваше превъзходителство,
Уважаеми участници в днешната кръгла маса – Китай-Тайван,

Позволете да Ви приветствам от името на Академичната общност на Обществената академия за Наука, Образование, Култура (ОАНОК) и да подчертая особената актуалност на провежданата кръгла маса. В условията на сложната геополитическа обстановка в днешния свят, наглото и циничното погаване на международното право от САЩ по повод посещението на г-жа Пелоси, председател на камарата на представителите в американския сенат в Тайван, може и следва да се разглежда единствено като погаване на суверенитета на КНР и остро предизвикателство за нов военен конфликт, този път в Тайванския проток. Този ход на управляващите „ястреби“ разкрива не само кризисната агония, в която е изпаднал капиталът на САЩ, но и пътя за изхода от тази криза – опит за въвлечане на света в разрушения в резултат на военни действия, възобновяване от разрушенията и разширяване на капиталовите пазари.

Ние високо ценим дадения от Вас достоен отговор на Предизвикателството и подкрепяме всички предприети от Вашето правителство мерки като закони, необходими и адекватни. Подчертаваме, че за пореден път предпочитаният от КНР дипломатичен път разкри агресивния и войнстващ „демократизъм“ на САЩ и на неговите сателити.

Подкрепяме Основния принцип на Вашата политика за Единен Китай и твърдо сме убедени в близкото трайно интегриране на Тайван с Китай.

Пишат ни

Навършват се 120 години от основаването на Михайловградската организация на БКП

Навършват се 120 години от създаването на Михайловградската партийна организация на БКП. Заслужава си да се отбележи това важно събитие. Казвам важно, защото социалистическото движение проповядваше създаването на по-добри условия за труд и живот на хората, хората да станат господари на своя труд.

Неслучайно след 1891 г., от началото на социалистическото движение на връх „Бузлуджа“, през 1895 г. в бедното Чипровци се слага началото на социалистическото движение, под ръководството на Димитър Филипов от Берковица.

През февруари 1902 г. малка група от учители, занаятчии и работници слагат началото на Михайловградската организация.

Нейни учредители са Камен Димов, Генко Кръстев, Петър Тончев, Петър Бокиловски, Димитър Симеонов и Захари Янчев.

Малко са на брой учредителите на Михайловградската организация, но те са прегърнали идеята чрез връзката си с Димитър Благоев – учител по това време във Видин, Димитър Филипов от Берковица – учител в Чипровци. Те разпалват искрата и през 1919 г. малко са били селищата в Северозападна България, в които да не е имало партийна организация.

Всяка партийна организация е имала свой член-делегат в младежка организация. Голямо внимание е отделяно на просветната работа.

Затова и Септемврийското въстание 1923 г. е така масово, а Михайловград е наречен негова столица.

Но за съжаление въстанието е поражено. От Михайловградски окръг са загинали 681 души, синове на народа. От тях 210 комунисти, 113 членове на БЗНС.

Спомням си, че като ученик в Търговската гимназия „В. Левски“ 1948 г. имаше в градската градина костница и там бяха пренесени костите на Христо Михайлов на 8.XI.1944 г. и от тогава градът се преименува в Христо Михайлов.

Честването на 70-годишнината на Михайловградската организация на БКП бе един отчет пред предците за достойно изпълнен дълг.

Михайловград е модерен град с развита икономика, със своя култура, образование и здравеопазване. В района на градския съвет има 19 учебни заведения с около 8000 ученици.

В града има 22 промишлени предприятия с над 8000 работници и голям брой инженери, икономисти и средни специалисти с придобит опит. През 1972 г. се трудят да произведат продукция за над 90 млн. лева.

Водещи бяха тогава: завод „Мир“, „Аналитик“, Камгарната предачница и Птицекланицата. Към 1989 г. в промишлеността на общината имаше около 11 000 работници. Нямаше безработица.

Развит бе и отрасълът земеделие. В селското стопанските бригади се произвеждаше не само пшеница и царевица, но и плодове и зеленчуци.

На товарни жп вагони се товареха подови плочки на завод „Подова керамика“, фитинги и продукция на заводите „Аналитик“, ЗРЧНО и други предприятия.

Перспективата бе до 1990 г. градът да достигне 70 000 жители.

Доживяхме да живеем и в условията на „демократията“ след 1989 г., вместо развитие – надграждане, се случи разграждане. Смени се собствеността и премина в частни ръце. Поколениято, което гради, видя разрухата. Няма ги вече заводите, сринати са със земята. Бъзе и коприва растат там. От 22 промишлени предприятия оцеля само заводът за фитинги, но и там обемът е намалял, понеже навлязоха в производството фитинги от пластмаса.

Домостроителният комбинат, който достигна обем 1000 апартамента годишно, е нарязан и изтъргуван от собственика за скрап. Произвеждал панелки, но можеше да произвежда плочки за настилки на площади и тротоари.

Това, което се случи, доведе до безработица. Младите отидоха да търсят работа в чужбина. Останаха старите хора, изчезват села. Закриват се училища. В Монтана се

закри ТМТ „Юрий Гагарин“, СПТУ „Асен Златаров“, сляха се I и VI училище, а останалите са с намален брой ученици.

Все пак от онова време останаха да напомнят построените сгради на театъра, поликлиниката, домът на НТС, сградите около площада и новите жилищни квартали. И не само това: водоснабдяването, фонтаните

Горуните и дъбовете в Монтана са символ на дълголетие. С остаряването на чинарите остаряхме и ние, които ги засаждахме.

И се преброихме миналата 2021 г. Видяхме, че се топим, вместо да се множим. През 1985 г. сме били близо 9 милиона, сега сме 6,5 милиона мъже и жени. Намаляват най-много областите Видин, Монтана и Враца.

Някой ще каже, че съм песимист, но какво да мисля

друго, след като се изминат още 10 години, колко ще се стопим и 2041 г. ще остане ли нещо за броене.

Дано това не се случи! Сега не мисля, а пак се моля: дано не се сбъдне прогнозата на един чужденец: „България през 2050 г. ще има приблизително 5 милиона жители.“ Представям си как ще изглеждат етносите тогава! Вероятно и вие ще се помолите дано това не се случи!

С риск да ме упрекнете, но докато пишех, непрекъснато мислех не само за това как градихме през годините на соца – 1944-1989 г., но и как живяхме. Убеден съм, че ще ме упрекнете в носталгия, типично за възрастен човек.

- Малки ни бяха заплатите, но не гладувахме, купувахме салами „шпек“ по килограми, луканки – също, хладилниците ни бяха пълни. Е, нямаше банани за Нова година и Коледа. Строяха се къщи. Един апартамент се купуваше на цената на една кола. Образованието, здравеопазването бяха безплатни.

Допадна ми една публикация на журналиста Кеворк Кеворкян. Ще я посоча дословно:

„До 10 ноември 1989 г.

Средна надница на ден – 10 лв.

хляб – 0,32 лв.

баничка – 0,10 лв.

прясно мляко – 0,30 лв.

кисело мляко – 0,23 лв.

риба (скуприя) – 1,60 лв.

цигари – 0,80 лв.

бензин – 0,80 лв.

билет за градски транспорт – 0.06 лв.

ток за 1kwh – 0,03 лв.

парно – 20 лв.

10 ноември 2014 г.

Средна надница на ден 20 лв.

хляб – 1,00 лв.

баничка – 1,00 лв.

прясно мляко – 1,60 лв.

кисело мляко – 1,00 лв.

риба (скуприя) – 6,00 лв.

цигари – 5,00 лв.

бензин – 2,60 лв.

билет за транспорт – 1,00 лв.

ток за 1 kwh – 0,20 лв.

парно – 250 лв.

Един вестник се купуваше за 2 стотинки, сега е 1 лев; един хляб 600 г е 1,30 лв.; 1куб.м вода е около 3 лева.

Вероятно едни ще обърнат внимание на това сравнение, което прави Кеворк Кеворкян, други не, но това го правя, за да се знае от младото поколение, които не са живели по „онова време“, а и за идващите поколения.

Такава е и целта ми за цялата публикация за 120-годишнината на Михайловградската партийна организация през настоящата 2022 г.

В заключение, мисля, че няма да е все така! От нашия Северозапад започва предвъзраждането на България през 1688 г., надявам се това да се случи пак!

От народа ни зависи!

Славко ГРИГОРОВ

един от секретарите на ГК на БКП през 1972 г., секретар на ППО в кв. "Гаврил Генов" през 2012 г.

Успение Богородично

Успение Богородично – най-големият християнски празник през лятото, беше отбелязан в кв. Младеново град Лом.

Той е посветен на Божията майка, на нейното успение, т. е. заспиване. Според преданието на този ден апостолите се събрали от местата, където проповядват, за да се простят със Света Богородица и да погребат пречистото ѝ тяло. Тя напуска земния свят и отива при сина си на 64-годишна възраст. Празникът се чества и от християни, и от католици.

Пред читалище „Събуждане“ 1899 в кв. Младеново се бяха събрали много хора. Поздрави ги от отец Николай.

След него програма изнесоха детски фолклорни състави: певческа група „Незабравка“, танцов състав „Северняче“ с ръководител Валери Горанов. Присъстващите бяха впечатлени и от изпълненията на Александър Александров на акордеон.

Безспорно днес е нужно да се отбелязват християнските празници. Те правят хората по-добри и смирени, изпълват ги с уважение един към друг.

Пишат ни

Ярка театрална звезда

Голямата актриса Виолета Минкова е родена на 3 септември 1932 г. в град Лом. След завършване на престижната Ломска гимназия талантливото ломско момиче пее, рецитира, участва в театрални представления, играе балет. Ломчани я помнят като жизнерадостната Пепита от оперетата „Волният вятър“ на Дунаевски.

Минкова учи в класа на проф. Желчо Мандаджиев и се дипломира във ВИТИЗ с отличие. Първите ѝ стъпки са в Габровския театър. Продължава активната си театрална дейност в Младежкия театър в София, където изгражда забележителния исторически персонаж на шотландската кралица Мария Стюарт. Нейният безспорен талант отваря тежката театрална порта на Народния театър „Иван Вазов“. Тук тя грее като ярка звезда в образите на Ана от „Амазонката“, Бързашка от „Тази малка земя“, Нина от „Жени с минало“, Инес Монтеро от „Почивка в „Арко Ирис“, Люся от „Последен срок“ и Джена от „Всичко в градината“, блисти в ролята на доктор Андронova във филма „Един ден на д-р Андронova“ и Теменужка от филма „Неспokoен път“. За по-старото поколение незабравими са и превъплъщенията ѝ в телевизионния театър.

Талантливата театрална и филмова актриса създава над 80 сценични образци за 33 години и оставя трайни следи в паметта на почитателите на Мелпомена. Хубав спомен паза от нейното гостуване в базовото училище „Константин Фотинов“ в град Лом.

Виолета Минкова в свободното си време пише стихове, печата по актуални теми в сп. „Театър“ и в-к „Народна култура“. За нея театроведката Севелина Гьорова през 1994 г. написва книгата „Триумф и трагедия на една актриса“.

Ако беше жива, днес Виолета Минкова щеше да е на 90 години – достоен юбилей за една забележителна българска актриса. Поклон!

Васил БОЖИНОВ
град Лом

Д-р Неделя Щонова:

Смущаващо е децата ни да знаят коя е Ким Кардашиян,
а да не знаят кой е Стефан Черкезов

Урок по човечност

Стефан ЧЕРКЕЗОВ

В това разломно и вулгарно време днес, когато живеем сред пошли хора, с прах в душите и прах по нозете, с хищния цинизъм на вечно незадоволени консуматори, искам да разкажа за един урок по човечност.

Струва ми се неприлично и смущаващо децата ни да знаят коя е Ким Кардашиян, а да не знаят кой е д-р Стефан Черкезов. Струва ми се нездравословно и тревожно, отвсякъде да ни залива опростачване, претенциозна наглост и самодоволна посредственост.

Но искам да вярвам, че нашите "бели каузи", добродетели и човечите... са живи и днес... и

може би духовността не иска да умира?

Всяка година на този ден, докато съм жива, ще разказвам тази история.

Искам дъщеря ми да знае за подвига на д-р Стефан Черкезов. Искам децата на брат ми да знаят за подвига на д-р Стефан Черкезов.

Той спасява 47 души от пламъците на горящ автобус.

На следващият ден умира от тежките изгаряния в болницата в Горна Оряховица.

15 август

Винаги на тази дата за мен Земята се отклонява от оста си и аз не успявам да се наглася заедно с нея.

Винаги, когато разказвам тази история ми се вие свят, вълнувам се и се разплаквам.

От преклонение и възхищение пред човешката самоотверженост.

Хващаме се за ръце и заедно с моя съпруг Валентин, родом от Велико Търново, водим децата там, в Търново, в многопрофилната областна болница.

Тя носи името на д-р Стефан Черкезов.

Стоим с часове пред паметника и си говорим.

За стойността на живота и саможертвата на хора, обrekli себе си в името на другите.

В тази болница татко Митко, д-р Димитър Маринов, бащата на Вальо, моят свекър, 30 години е бил ръководител на отделението по педиатрия.

Поклон!

На този свят наистина има хора с невероятна храброст и съзнание за дълг.

В късния следобед на 15 август 1963 година 26-годишният тогава д-р Стефан Черкезов се връща от служебна командировка в Горна Оряховица. Той е лекар в търновското село Стрелец. Започва лекарската си практика само 8 месеца по-рано – през януари 1963 г.

Д-р Черкезов се качва в автобус, пълен с хора. Командировката е окръжно съвещание. Могъл е да пътува със служебна кола, но отстъпва мястото си на една колежка. Тази колежка е д-р Лилиана Маринова, мама Лили, която е майката на Вальо, моята свекърва и бабата на дъщеря ни - Лили.

А самият д-р Черкезов се качва в автобуса.

На излизане от Горна Оряховица автобусът се блъска в камион. Избухва в пламъци.

Д-р Черкезов пътува прав на стъпалата. Изхвърлен е от взривната вълна навън, в канавката. Няма му нищо, но веднага без колебание се връща, влиза в огнения ад и започва да вади горящите хора.

Пламва косата му.

Гаси я с ръце.

И продължава да спасява хората.

Облечен е в бяла найлонова риза.

Тя се стапа по тялото му.

Причинява дълбоки обширни изгаряния.

Изважда навън десетки пътници – 30 или 40.

Пристигат линейките от Велико Търново и Горна Оряховица.

И той – най-пострадалият! – започва да пренася другите пострадали с носилки до тях. Отказва да се качи в линейката, въпреки че кожата му виси на парцали.

Остава сам.

Тръгва под жаркото слънце пеш към близкия град - Горна Оряховица.

По пътя го пресреща последната линейка и го транспортира в болницата.

Пристига в хирургичното отделение.

Отпраща обаче втурналите се към него лекари с безсмъртните по своето себеотрицание и героизъм думи:

- Колеги, оставете ме, аз и без това ще умра. Обречен съм.

Грижете се за другите пациенти!

Рано сутринта на другия ден, 16 август, издъхва в адски мъки и пълно съзнание. Край леглото ридае младата му съпруга Лидия.

Последните думи на д-р Черкезов към нея също са изумителни със своя самопожертвувателен романтизъм:

- Кажете на татко, че не изхарчи напразно парите си, за да ме изучи.

И нека бъде горд с мен - държах се като истински лекар!

По време на катастрофата съпругата Лидия Черкезова е 23-годишна. Занимава се със счетоводство.

Двамата със Стефан имат момиченце на 7 месеца.

След инцидента здравният министър Ангел Тодоров предлага на Лидия да следва медицина без приеман изпит. Тя приема. Завършва и става доцент по социална медицина. Дъщеричката им Антония е отгледана от баба си и дядо си.

После и тя става лекар. Има специалност „Уши, нос, гърло“.

Живее и работи в Германия.

Доц. Черкезова е споделяла, че нито един от спасените от баща ѝ хора не ги е потърсил впоследствие.

И никой от техните наследници не почита паметта на съпруга ѝ заедно с нея.

През 2005 г. датата 15 август, съвпадаща с големия християнски празник Успение на Пресвета Богородица, е обявена за Национален ден на спасението.

Когато си тръгвахме от болницата, Наско, на брат ми детето, което живее в Щатите, каза:

- Ще разкажа на моите приятели в Лос Анджелис за д-р Стефан Черкезов.

Честит празник, мили хора.

Бъдете добри и окрили от необятната любов на Вашите майки!

Нека Света Богородица ни пази и закриля.

Хора... И без да сме обречени можем да се грижим за другите. С любов.

“Трагедията на живота не е смъртта, а онова, което позволяваме да умре в нас, докато сме още живи.” Норман Казънс

Д-р Даниела
Стояноваобщопрактикуващ лекар,
специалист по
обща медицинаВсеки работен ден
от 8,00 до 13,00 часаНабира
пациенти

Тел. за контакти:

096 389 346

„АПОЛОН-21“ ООД.

Монтана
ул. „Цар Борис III“ № 11
Попликлиника, кабинет 106

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

01 ч * Начало на Църковната нова година. Преп. Симеон Стълпник. Св. Марта. Св. мчци Айтал и Амун дякони. Прав. Инсус Навин. Св. мчци Калист, Евод и Ермоген (Тип. с. 65)

02 п Св. мчк Мамант. Преп. Йоан постник, патриарх Константинополски. Св. 3628 мчци в Никомидия

03 с Св. свщмчк Антим, еп. Никомидийски. Преп. Теоктист. Св. Фива дякониса. Св. мчца Василиса Никомидийска. Св. Йоаникий II, патр. Сръбски

04 н † 12 Неделя след Петдесетница. Св. свщмчк Вавила, еп. Антиохийски. Св. пророк и боговедец Моисей. Гл. 3, утр. ев. 1, ап. 1 Кор. 15:1-11 (с. 149), лит. ев. Мт 19:16-26

05 п Св. прор. Захария и св. праведна Елисавета, родители на св. Йоан Предтеча

06 в Св. мчк Ромил. Св. мчк Евдоксий. Преп. Архип. Чудо на св. архангел Михаил (Тип. с. 68)

07 с Св. мчк Созонт (Предпризнено на Рождество Богородично) (Тип. с. 69)

Пенсионерски клуб „Клисура“,
с. Бързия, отбеляза
своя 15-годишен юбилей

Бориска Гълъбова - председател на клуба, с много вълнение посрещна 230 гости, членове и приятели от други пенсионерски клубове.

Поздравителен адрес, цветя и подаръци по случай годишнината изпрати кметът на Община Берковица Димитранка Каменова. Председателят на ОПС – Берковица Деян Еленков поздрави гостите и им пожела все така да се събират по хубави поводи и им благодари за активната им дългогодишна работата в полза на възрастните хора в община Берковица.

На събитието присъстваха и Атанас Алексков – кмет на с. Бързия и Валери Петров – кмет на с. Боровци.

Пожелаваме им здраве, радост, дълголетие и бодър дух!

Важно! Важно! Важно!

„Водоснабдяване

и канализация“ ООД гр.Враца

уведомява своите потребители, че на 2 септември се спира водоподаването по стария водопровод в кв. Бистрец. Абонатите, които не са се присъединили към новоизградената водопроводна мрежа следва да осигурят достъп до имотите си, за да могат служителите на дружеството да ги присъединят към новоизградения водопровод.

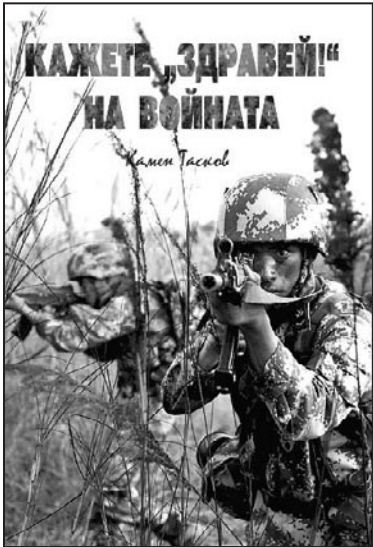
Моля, тези абонатите, които не са присъединени, да се свържат със служителите на ВиК Враца на тел: 092/ 66 98 10.

Войната блъска по вратите ни

Войната в Украйна, подготвяна десетилетия наред от олигархията на Съединените щати, от месеци насам е факт

продължение от миналия брой

Янукович, тя се превърна в полуколония през управлението на Порошенко, Прасенко или каквато е свинщина там. След което твърде бързо я обработиха до пълна колония и по времето на Зелонски, Зеленски или каквато искате зепка го наричайте, окончателно затвърди колониалното си настояще. А най-големите удобства и изгоди за финансовия капитал, според ленинската трактовка, както и според живата действителност, дава такова подчинение, което е свързано с изгубването на политическата независимост на британските и щатските си охранители и техните пионки от така наречените „националистически“ батальони, „национални“ гвардии и прочие военизирани формирования? И доколко националистически могат да бъдат военизирани формации, които получават своите директни заповеди, инструкции, финансиране, въоръжение, дори екипировка, от военните на чужди и не какви да е, а имперски държави?

Така или иначе, борбата за Украйна се изостри. Исторически Украйна е руска сфера на влияние от стратегическа значимост за руските интереси. Освен че е богата на ресурси, освен че има сравнително развита промишленост, освен че има образована и обучена работна сила и потенциала на значим пазар, тя е важна и от чисто военна гледна точка. Всяка агресия със стратегически оръжия през съседна държава създава смъртоносна заплаха за държавността на Русия и дава неоспорими предимства на задокеанските нейни противници. Поради това тя не може да си позволи да граничи с врагове. Ако някой не го е разбрал, нека прочете това отново!

Олигархията на САЩ, която разглежда Русия като основно препятствие по пътя си към световно господство, го е разбрала напълно. И точно затова тихомълком присвои Украйна, правейки си сметка рано или късно да постъпи така не само със западноевропейските си съюзници, но и с Русия. Трябва да се отбележи също, че украинските „националисти“, някои съвсем съзнателно, други – не, превръщайки се в оръдия на западните служби направиха повече от всеки друг, за да загуби Украйна националната си независимост.

Този план досега успяваше. Но в навечерието на новото преразпределение на света, макар и с огромно закъснение и точно заради това закъснение, Русия взе мерки срещу подмолната експанзия и в нейния случай те бяха единствено възможните – военни. За пацифистите, за селските хитреци и тъпанари и за бившите комсомолски работници, поразени от духа на съглашателството, на всесилието на дипломатията, на отлагането и на договорките, ще посяня специално. Русия от полуколония на западния свят при Елцин се извиси до независима и противостояща на Запада държава. Руската национална, патриотична, родолюбива или както искате я наречете, буржоазия, взе надмощие над формирания се колониален руски олигархат, спрямо обвързан със западните пазари, със западния едър финансов капитал, със западните служби, а оттам – и със западния интерес. Тази нова руска национална и т.н. буржоазия, притежавайки за разлика както от украинските олигарси, така и от украинските националисти една наистина националистическа по същността си природа, успя да формира работеща върху националистически принципи администрация, начело на която постави оръдието си Путин.

Само по себе си това е подвиг. Русия формира национална администрация и се извиси до независима държава в условията на разрушена икономическа сис-

тема, проядена отвътре и разпадаща се система за сигурност, на следен корумпиран държавен апарат, трясещ се от чуждопоклонство олигархат, враждебна медиинна среда, всеостранен западен натиск, западни диверсии във всички сфери на дейност, почти пълен западен контрол върху комуникациите (доколкото новите техническите средства за съобщения, общуване и връзка бяха изцяло западни разработки).

За всеобща изненада Русия се справи. И формира национален олигархат като пряк конкурент на западния. В крайна сметка работата опря дотам, че в решаващи сфери тя започна да изважда икономиката си от чужди зависимости, започна да укрепва армията си и реши да сложи край на непреставашите западни домогвания. Това е, което въбесява западните олигарси и още повече – техните източноевропейски слуги. Така например чуждопоклоническите, компрадорски по своя характер източноевропейски олигархии и колониалните им по своя характер администрации не могат да простят факта, че някой демонстративно е отхвърлил господството на техните покровители и нагледно е демонстрирал как се защитава национален суверенитет. На този фон те изглеждат каквито са – истински глупаци. А компрадорската им власт е пряко заплашена както от вътрешни бунтове, така и от външно нахлуване като справедливо наказание за съучастие им в престъпленията срещу населението на чужди страни. Подобно развите слага край на допните им намерения да се облагодетелстват не само от страданията на собствените си народи, които принасят като жертвени агнета върху олтар на западните олигарси, но и от страданията на съседни народи и/или общности, за завладяването на които тези слуги на слугите отдавна предявяват претенции.

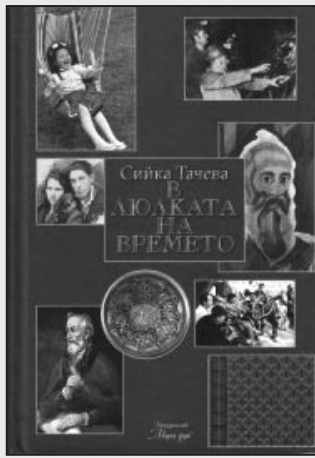
Въздигането на капиталистическа Русия, на капиталистическа Турция и икономически устрем на социалистически Китай се извършиха на фона на тенденцията на застой и загиване, обхванала Западния свят. Обхващайки отделни индустрии и дори цели страни, тази тенденция, свойствена на капиталистическия монопол, взе връх в западната икономика, а „**монополното владение на особено обширни, богати или удобно разположени колонии действа в същата насока**“ (Ленин). Установените монополни цени, макар и временни, блокират всяко желание за движение напред по пътя на техническия, а и на всякакъв друг прогрес. И създават икономически възможности за изкуствено забавяне на техническия прогрес, независимо, че при капитализма конкуренцията, бушуваща на световния пазар, не може да се премахне нито напълно, нито задълго, иначе това не би било капитализъм. Стремелът да се увеличава непрекъснато печалбата и да се намаляват производствените разходи чрез силата на научно-техническите нововъведения води до бързо, но неравномерно развитие на капитализма и тази неравномерност се проявява в това, че застоят и загиването се концентрират в най-богатите откъм капитал империалистически страни. В случая – в западните имперски държави и най-вече в Съединените американски щати. Тенденцията на застой и загиване и тенденцията към бурно развитие са нагледна проява на единството и борбата на противоположностите. Благодарение на тази проява в едни или в други индустриални клонове, в едни или в други буржоазни слоеве и объединения, в едни или в други капиталистически страни надделява ту една, ту друга тенденция. И да, точно според Ленин, капитализмът расте неизмеримо по-бързо от преди. Но пак според него, освен, че този растеж става все по-неравномерен, той се концентрира предимно и главно в колонии и в нововъзникващите империи. За властелините на капитала в лицето на утвърдените империи остават гнилоцата и застоят.

И наистина, най-очевидната характеристика за западния свят от десетилетия насам си остава ниският темп на икономически растеж. Но какво да се очаква от държави, които предпочитат да печелят все повече от лихварство, а не от развитието на собствената си индустрия?

Използвайки ленинският инструментариум в днешно време, лесно можем да видим **„коширните, богати и удобно разположени колонии“** в лицето на бившите социалистически държави, както и в лицето на някои развиващи се страни, които изоставиха независимия си път, или бяха принудени да го направят след войните, които имперският Запад им натрапи и които те загубиха. И лесно можем да обясним стартиралия икономически и политически възход на Русия и на Турция, новият разгар на антиимпериалистическите движения в Латинска Америка и дори непокорството на Индия и на арабските страни. А промените в съотношението на силите не могат да не дразнят старите империи, защото не са в тяхна полза. Те са изправени пред избора или да забавят и по възможност да прекратят възхода на въздигащите се и порива за свобода в колонии, разширявайки сферите си на влияние и отслабвайки конкурентите си чрез войни, или да загубят имперския си статус. И понеже те най-малко от всичко са склонни на последното, приближава моментът, в който преразпределението на световната баница може да стане само и единствено чрез световна война.

Пишат ни Бисери по пътя

Цветана АЛЕКСАНДРОВА, фиолог

Пред мен е книгата. Офор-млението е първото, което виждам. Художникът е Георги Тачев. Редактор е известната журналистка Цветана Евгениева, носител на наградата „Златно перо“ на Съюза на българските журналисти. А спонсорът Иво Евгениев е една безкористна личност и съдействието на бившия ученик на Сийка – Лори Павлов. Впечатление прави и професионализъм на книгоиздателство „Медия груп“.

„В люлката на времето“ е една силна, вдъхновяваща книга, великолепен сборник с есета на Сийка Тачева.

Почетна гражданка на Чипровци; преподавател в Средното училище „Петър Парчевич“; начална учителка, общественичка, музикант, защитила пред професори от консерваторията и сдобила се с документ за средно музикално образование със специалност „Диригент на народен хор“, 1964 г. Уважавана от големите музиканти Борис Ибришимов, Петър Лъондев, Филип Кутев. Специалист по фолклор, композитор и какво още не....

Написана искрено, с топлота и талант, авторката ни пренася от страниците към живота на нашето поколение от миналия век и преди него, към нашите предци.

С безспорно познание на бита, менталитета, неуморния труд на хората от нашия край, което ние като читатели съпреживяваме и немалка част от този свят носим в себе си. В целия селски бит, отруден, до болка изтощителен, се откроява духа на нашия земяк. Несъмнено този дух се поддържа и извисява от занаятчийското майсторство на мъжете, от килимарския занаят на жените, превърнат в художествено, уникално тектилно изкуство.

Томас Хейс от Вашингтон е задълбочен познавач по текстил, посетил няколко пъти Чипровци, подчерта тази година на фестивала на чипровския килим, че точно нашият килим блисти с бисерна красота, изчистен, със замисъл и силно естетическо въздействие. Той е пътувал в много страни на Изтока, където се търч, изследвал е мотивите и тяхната символика.

Четейки книгата, се пренасям в годините, когато и до нас достигаха веянията на модерното от Изток и от Запад. Това бе времето, в което за да влезе в страната американски филм, прецизно се подбירה високата класа, за да бъде правилно възпитавано младото поколение. Разбира се, освен румба и танго, танцувахме и рокендрол по наша интерпретация, слушахме Бийтълс, играехме туист и никой не ни е забранявал това....

Хорове от времето на Иван Попов до Сийка Тачева учеха многобройните участници в художествената самодейност на ред и отговорност. Заставайки на сцената, понякога хористите се изпотяват, краката им треперят от напрежение да гонят музикално и артистично съвършенство. Пееха се не само българска класика, руски и съветски песни, но и Моцарт, Фибих, Хендел, Шуберт, Орlando ди Ласо. В живота се чувстваше приемствеността, менталитета е по-градски, с повишен интерес към добрия тон, дори по разходките вечер личеше този маниер.

Сийка е и певица, признат колоратурен сопран, тя радваше с музицирането си и с разкошния си глас. Имаше възможност да бъде в ръководството на Учителският институт във Враца, предлагала и се различни високи постове в Михайловград тогава, но Сийка Тачева решително се върна в Чипровци и остана да работи тук.

Вълнуващо е писмото и рисунката на непознатата ясновидка и посланието към нея да продължава да търче Майстора. На изложбите нейните пана греят и предизвикват възхита и респект както към Майстора, така и поразява пресъздаването им с естествения материал и вълшебното тъкаческо майсторство.

Като есеист авторката си служи с правото да пише със собствения си почерк, да си позволява някои волности в езика, да прави и своите субективни разсъждения, а това означава, че „всички разумни хора ще се съгласят с нея“. За нея есеистичният подход е удобно средство за стила и личният поглед към написаните истории.

А читателят приема да наблюдава как разсъждава един интелект, дори да не е понякога съгласен с него, просто заради удоволствието, което носят историите сами по себе си.

Успехът на книгата е и там, че тези обширни познания, поднесени искрено, са резултат от наблюдения, преживявания, потопяване в магията на този изобразен живот, от натрупания богат опит. Подготовката за тази книга вероятно е траела десетилетия....

Трябва да отбележа, че умереността в изказа също играе положителна роля.

„Есетата изискват особено състояние на взаимност, на читателско участие. То не е мястото, където се произнасят присъди“ - са казали изследователите му.

Така поднесените сборник от вариации върху факти от живота, от миналото на известни личности и на скромни, значими хора, върху културата и общите идеи, които обединяват поколенията, откроява личният почерк на авторката. Тя е тази солистка, преминаваща през всичко това и запазваща своята свобода на обективен и независим наблюдател и изпълнител.

Аз я разбирам така, както тя самата внушава от страниците на книгата: „Богата съм с това, че виждам света така, както аз го виждам: с вяра в доброто, с победата над злото в света – на първо място чрез изкуството, чрез красотата. Човекът на бъдещето ще върви към разбирателството и добротата, защото той е част от самия Бог“.

Тези истории, искрящи като бисери по пътя, вярвам, че ще оставят следа, към която да се обръщат и следващите поколения като ориентир за по-добър, мирен и изпълнен със смисъл живот.

 				e-mail: slovoplyus@abv.bg, slovoplus@yahoo.com	
Издател: ИК „Слово плюс“ Монтана, бул. „Пейо Яворов“ 1, БЦ „Огоста“, ет.4, офис 401					
Параскева Маркова Главен редактор тел.: 0876 307 732		Екип Монтана 3400, п.к. 133, ул. „Пейо Яворов“ 1 БЦ „Огоста“, ет.4 офис 401		Екип Враца ул. „Цв. Кръстенякова“ №13 ОКС, 3000, п.к. 143, тел.: 0877 185 669	
Милка Костадинова Първи зам. главен редактор тел.: 0888 530 931		Екип София тел.: 0887 901 058 0888 530 931		Екип Видин тел.: 0889 399 349 0885 708 703	
Зам. главни редактори: Цветана Костова Каролина Краева Ненчо Славчев Георги Петров Гая Савестакиева Отговорен секретар		Издателска кооперация „Слово плюс“ членува в Кооперативен съюз - Враца		Вестник „Слово плюс“ се разпространява чрез БЪЛГАРСКИ ПОЩИ традиция - качество - добротвор	
				Печатница „БГ Принт“ Враца	

Отбелязваме 80 години от разстрела на любимия Никола Вапцаров

Нямаше и да сте чули за поета Вапцаров, ако той не беше комунист

Габриела ПАНОВА

Отново отбелязваме годишнина от рождението на любимия Никола Вапцаров. Знам, че ще го честваме предимно с цитиране на „Прощално“ и с манипулативния филм „Пет разказа за един разстрел“ и така от година на година, докато съвсем размием образа му и накрая няма да остане нищо за честване. Много удобно, нали? Особено за тези, които не искат днес да има хора с Вапцарова вяра в гърдите, срещу която „бронейни патрони няма открити.“

Даваме ли си сметка обаче, ние - „бъдещите хора“, че повечето от големите творци, останали безсмъртни за поколения напред, са точно тези, които са свързали творческия с житейския си път и са отстоявали идеалите си, дори с цената на живота... Затова силата на произведенията му е достигнала и до нас. И не, Вапцаров не е изкуствено наложен след 9-ти септември 1944 година като велик поет. Неговата поезия е пропита от постепенното му идеологическо развитие и без фалш отразява стремежите към една нова епоха.

Не е било нито трудно, нито необичайно в България да симпатизираш на комунистическите идеи в периода между двете световни войни. И за това изцяло допринасят не кои да е, а управляващите – монарси, елити, войнолюбци, сребролюбци и прочие. Младешката, идваща от мизерстващите и безпросветни маси е нормално да „мрази празните химери“ и търси алтернативи за по-справедливо устройство на обществото. А социалното творчество е един от способите за постигането му.

Искрената и жива поезия се разпознава лесно от читателите. Тя вълнува поколенията десетилетия наред. Такава поезия не се пише, без отношение, ей така между другото, на бели покривки в слънчеви дни. Такава поезия слиза при народните проблеми, изстрадва се и се пише като „краднем от съня си“. Аз не се сещам за друг поцитиран български поет от него в ежедневни диалози. Епични са останали фразите му, които всеки от нас поне веднъж е използвал: „живот ли бе, да го опишеш?“, „борбата е безмилостно жестока“, „в мечтите няма цензура“, „той пеел човекът - това е прекрасно, нали“, „ний бяхме неизвестни хора от фабрики и канцеларии“, „аз дишам, работя, живея“, „какво тук значи някаква си личност“, „когато се наситя да те гледам, ще те целуна и ще си отида...“

Поетът Вапцаров не може да се разглежда изолирано от комуниста Вапцаров, без значение дали това ни харесва, или не. По същия начин не може да четем и разбираме творчеството на Ботев, без да отчитаме факта, че е революционер и участник в национално-освободителното движение. Както и не може да не свързваме творчеството на Гео Милев с контекста на Септемврийското въстание от 1923г. Пак без значение дали на някого му се нрави това, или не. Във „времето на свободните избори и на защитата на всякакви права“, както ни се рекламира настоящето, нека оставим правото на загиналите творци поне да бъдат помнени така, каквито са били.

Но не може. Било лошо Вапцаров да се развява като антифашистко знаме, защото означава, че все пак е имало фашизъм, срещу който да се бори, заедно с други като него. Защо тогава Великобритания може да развява майор Томпсън като антифашистко знаме, а Испания – Федерико Гарсия Лорка? След края на Втората световна война за всяка страна е добре дошло да се изтъкне като сила, която е имала местна антифашистка съпротива. Ние обаче оставаме да прашясва, заключено в килера на неолиберализма, антифашисткото знаме Вапцаров и развяваме друга „истина“ за него, че сакън, да не попадне случайно в ръцете на днешните подрастващи.

Тогава ще сме поставени в сложната позиция да им обясняваме как така четвъртият по популярност училищен патрон след: братята Кирил и Методий; Ботев и Левски, е комунистът Никола Вапцаров. Но ние вече имаме опита на 30 години преход. Знаем, че ако някоя историческа личност не е угодна на властта – тя просто я премахва от учебници, имена на улици и учреждения, като я хвърля в забвение. Ако на властта не ѝ се рискува, заради посегането върху някоя конкретна личност, да настане обществен вой, тогава задейства операция подмяна. Тук на помощ винаги ще се намерят режисьори като Костадин Бонев, да свършат тази работа.

Вапцаров сякаш пророчески е визирал точно филма „Пет разказа за един разстрел“, когато е питал: „Какво ще ни дадеш, историйо.../Ще хванеш контурите само,/ а вътре, знам, ще бъде празно.“

Понеже поетът комунист им е толкова плашещ, заради своята политическа позиция, колкото и през 1942 година, решиха да го разстрелят още веднъж с въпросния филм. И за съжаление, опитите не се изчерпват единствено с него, съ-

щата тенденция се среща и в книгата „Третият разстрел“. Най-общо: режисира му се образ на объркан, депресиран, антисоциален, ненаясно със себе си, непризнат творец и неудачник, който понеже за нищо не става, решава да се доказва с антидържавно поведение и да застрашава собствената си държава, за което е осъден. Е, да бит е, докато е задържан, но забележете оправданието във филма – „всеизвестен факт е, че по тези географски ширини, полицията бие и до ден днешен.“ Без коментар. И изобщо, ще ме извините, но не мога да приема за сериозен документален филм, такъв, в който се правят с драматичния глас на Цветана Манева внушения от типа: „Малко след Коледа Бойка губи и второто си дете. На Никола Вапцаров му остават по-малко от шест месеца живот и тези шест месеца той ще бъде по-самотен от всеки друг.“ Толкова за филма подмяна.

Хайде, сега, ако още имате търпение, да ви разходя набързо през живота на Никола Вапцаров (ляво на снимката) - „човекът с широка душа“, както го описват приятелите му. Ще се спрем на някои от детайлите, които го превръщат в поет&комунист.

Разговорливо, чувствително и наблюдателно дете. Джобовите му приличат на просешки торби пълни с хляб и трохи. Помага в домакинството. Постоянно моли баба си и майка си да му разкажат за подвизите на Ботев. Плаче, когато умира Иван Вазов, все стихове от Яворов са му на уста. Запознава се с руските класици и прогресивната литература, благодарение на Борис Майлер, изгонен през 1912 г. от царска Русия за революционна дейност.

В училище Никола е най-добрият в часовете по словопрение – водене на диспути по различни теми. Участва в рецитали и театрални училищни групи. Свири на мандолина. Услужва с моливи и тетрадки на победните ученици от класа му.

На 10 години участва в първата си 1-майска манифестация в Банско. На 13-годишна възраст размишлява: „Турците отдавна са си отишли, но на нашите хора не им е весело.“

Вълнува се от развоя на Септемврийското въстание от 1923 година. През следващата година правителството на Александър Цанков закрива, поради финансови причини (а уж България била много заможна и просперираща страна по това време) училището в Банско. Семейството му трябва да плаща, за да учи Никола в Разложката гимназия. Там среща голяма мизерия в душни и нехигиенични класни стаи с по един малък прозорец, от който едвам се процежда светлина. Въпреки условията, измисля начини да повдига духа на съучениците си – чрез рецитали и театрални постановки. Става председател на въздържателното дружество в училището – единствената легална възможност по онова време за сдружаване на прогресивни младежи. Тогава отпечатва и първото си стихотворение „Към светли идеали“.

Докато следва в Морското училище във Варна, дава всичките си пари за книги и театри. Вечер тайно пише стиховете си. След Пирин обиква и морето – в късна нощ понякога излиза да се разхожда край него. Докато задълбочава техническите си познания, проявява все по-силен интерес към технологичното развитие в СССР. Събира и чете съветски списания на подобна тематика, а също и на литературна. Симпатизира на новата образователна система в Съветския съюз и я сравнява с българската.

На тържественото завършване на Морското училище Вапцаров е избран да държи реч от името на випуска. Из речта му пред всички началници и офицери се чува нещо, което е добре познато и на съвременните студенти в България: „От онзи детски ентузиазъм, който носеше всеки един от нас, не е останало нито следа. Всичко е рухнало. Ние си отиваме и една голяма част ще мине под безрадостния пряпорец на безработните, останалите ще си наложат компромиси... компромиси за хляба.“

Само че дори пред възможността да остане безработен Вапцаров не прави компромис със своите виждания и отказва да работи за известния системен всекидневник в „Зора“, където баща му го урежда: „Аз, мамо, предпочитам да гладувам, но ще пиша само това, което харесва народът, а не Данаил Крапчев“ (главният акционер и редактор).

Започват да се ният години, в които работи сред машини и сажди. Машинен техник. Огняр в дъкроезницата на фабрика за хартия в Кочериново. Техник във фабриката на братя Бугарчеви. Огняр в Български държавни железници и в Софийски общински екарисаж. За известно време е председател на машинната секция при Дружеството на българските техници със средно образование в София, което използва, за да защитава интересите на членовете работници. Често остава и безработен.

продължава в следващия брой

Поетичен салон

Честит рожден ден на Боян АНГЕЛОВ председател на СБП

На неуморимия и талантлив автор на българското Ви-соко слово пожелаваме все така майсторски и далновидно да улавя времето в неговите широки измерения – от завещанието на историята през настоящето и напред!

Все така неговият светлопис да ни вдъхновява да носим търсаческия дух и да се стремим към непостижимото!

Екипът на в. "Слово плюс"

Боян АНГЕЛОВ

Орачът

Лениво слънце безразборно свети.
Чудесен ден! Един човек оре,
но няма от кого да разбере,
че преброени са му часовете.
Родени сякаш да вървят пред плуга,
конете теглят - верните коне!
С изтръпнали ръце и колене
оре човекът, с ориста в задруга.
Косата му е мокра и сплъстена,
пот стича се по сивата брада...
Прокарал и последната бразда,
човекът гледа селската вселена.
Невинни твари от земята тлъста
нахален гарван яростно краде.
Човекът се заглежда някъде
далеч, далеч - на черквицата в кръста.
Човекът пада възник и замята
го с хладна плащеница чернота...
Отишъл си тъй тихо от света,
той върна се завинаги в земята.

С лице от облак

Пътеката е също път,
но по-интимен.
Тревогите ще се поспрат,
ще ги отминем.
Като смокинови листа
се зеленят
отломъците на скръбта,
но не умеят
пророческите светлини
да омагьосат.
Разделяйки очите ни,
които носят
и вътрешния ипостас
на същността ни,
ще се вселят в един от нас,
протегнал длани
към плаващия демиург
с лице от облак.
Подрежда ни един до друг
земята обла.
Пътеката ще се вplete
в шосе безлично.
Да бъде възрастно дете
не иска никой.